

Emigrantes

Fr. Santiago Agrelo

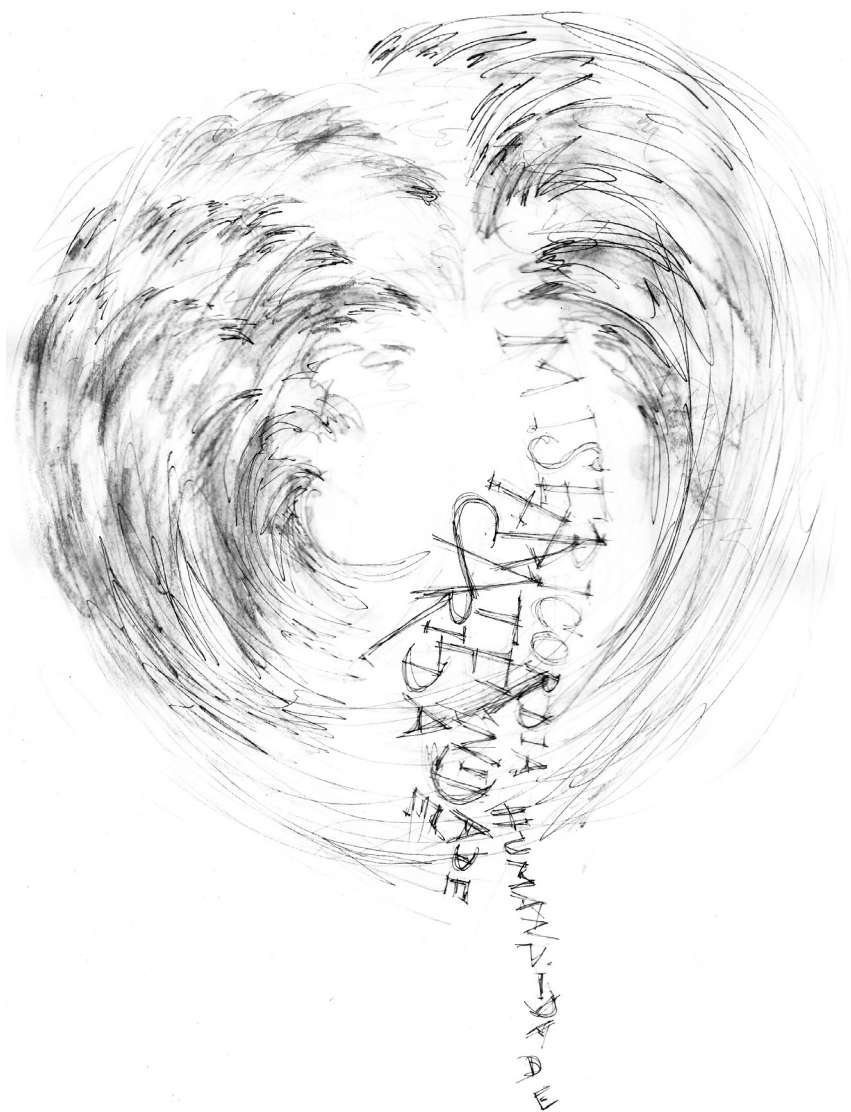
Volve o cal vivo e as cizallas, a merda e o sangue!, as armas coas que os emigrantes poñen en perigo a vida dos axentes da garda civil. Volve o «medo ao emigrante», mesmo se fala de «pánico xustificado».

Volven as insinuacións, as medias verdades, e, despois de enuciar sen dó a imaxe dos emigrantes, de todos os emigrantes, ábrese unha paréntese para meter nela con calzador o adxectivo «humanitario», co que limpamos as nosas vergoñas, que non a conciencia.

Unha soa desas moitas palabras que a información utiliza, afoga en cal vivo a vida de centos de persoas, e cobre de sangue e de sucidade os seus corpos.

Eu sei da vulnerabilidade sen protección ningunha deses rapaces: sei que teñen dereitos pisados sistematicamente, e sei que non van armados, e sei que, se queren pasar a fronteira, terán que forzar o valado e vencer a oposición das forzas da orde, e sei que despois os van a acusar de violentos porque tal fixeron, e sei que ninguén vai recordar a violencia continuada que se exerce contra eles, violencia que, sen que ningún hospital poida dar testemuño diso, deixaralles secuelas físicas ou psíquicas para toda a vida.

Os Gobernos europeos, todos, e con eles os responsables de Bruxelas, gastaron e continúan a gastar miles de millóns de euros en rexeitar emigrantes nas fronteiras, e non foron quen de elaborar unha política migratoria digna dese nome.

J. Pite 2018

A degradación da política a chantaxe, iso é o que se nos obriga a ver estes días, sen que ninguén pareza escandalizarse por iso.

Un Goberno soberano ameaza con «devolver a Libia» unhas decenas de emigrantes recollidos por unha lancha costeira italiana. «Devolver a Libia» significa entregar seres humanos a traficantes de escravos, a torturadores, a mafias.

Un Goberno que se supón soberano, acaba de devolver a Marrocos os emigrantes que onte saltaron o valado de Ceuta. E os dereitos destes rapaces son pisados sen que ninguén mova un dedo para evitalo, sen que se oía unha voz que reclame xustiza.

Hoxe cadroume escoitar á mañá e á tarde noticias e comentarios da COPE sobre o acontecido en Ceuta. E non pronunciaron unha, senón moitas, desas palabras que afogan en cal vivo os pobres, que supoñen para os emigrantes una condena a sufrimentos atroces, cando non unha condena a morte.

E iso tiven de oír na radio da Conferencia Episcopal. É un escándalo. Levan vostedes por diante, canda a vida dos emigrantes, o evanxeo de Cristo e a vida da Igrexa.

Se na COPE se menosprezase un dogma do Credo, correrían a pór remedio, e non aturarían que no nome de ningunha liberdade de expresión se puxese en perigo a fe dos fieis. Pois aquí hai algo que é máis ca un dogma: aquí trátase da vida dos fillos de Deus.

* * * * *

Ontes o Goberno, violando canto se pode violar, devolveu a Marrocos todos os emigrantes que pasaran o valado o día anterior.

Varios dos avogados que participaron na operación, van recorrer a decisión do Goberno.

Amnistía Internacional fixo notar como foron devoltos a un país inseguro, e sen garantías de ningún xénero, decenas de raparigos que necesitan especial protección.

E hei recordar que hoxe, na COPE, non é que non oíse un comentario, é que nin sequera puiden oír a noticia.

É obvio que teño un problema por linguateiro. Pero igual de obvio é que outros o teñen por mudos fronte á vulneración sistemática dos dereitos dos pobres.

Fr. Santiago Agrelo
Arcebispo de Tánxer
Traduciu: Antón Piñeiros